

‘Onze Missie’, vroeger en nu

In mijn vorige bijdrage heb ik geschreven over missiebusjes die we vroeger tegenkwamen in scholen, patronaatsgebouwen, zelfs in winkels of bij mensen thuis, zoals bij mijn tante in de gang. Onze missionarissen werden met dubbeltjes, stuivers en kwartjes ondersteund. Ook werd er zilverpapier gespaard, met name van de ‘Kwatta chocoladerepen’. De oudere lezer zal het zich herinneren. (Kent u nog de uitdrukking: aller ogen zijn op Kwatta gericht!)

Wat waren dat voor mensen die missionarissen? Voor mij waren het echte voorbeelden, mensen van vlees en bloed, met een naam en een gezicht. Mannen en vrouwen uit doorsnee katholieke gezinnen. Zij waren meestal op jonge leeftijd voorbereid op hun toekomstig werk in Afrika, Zuid-Amerika, Azië tot zelfs in China toe. Wij kunnen ons de missie ijver van toen nauwelijks meer voorstellen.

Tijdens mijn studie- en vormingstijd bij de Paters van de Heilige Harten heb ik nogal wat missionarissen op verlof mogen ontmoeten. Wat een weldaad. In al die ontmoetingen kwamen telkens naar voren: concrete inzet, werk en steun gegeven aan mensen in armoede, onrecht, nood, pijn en onderdrukking. Hun belangeloze inzet werd gedragen door een waarachtige vroomheid, dat wil zeggen: gebed, bezinning, viering en eucharistie. Allemaal onopvallend, in eenvoud en bescheidenheid. Zonder ooit in de missie te zijn geweest heb ik veel van hen geleerd. Ik ben hen daarvoor blijvend dankbaar.

Vroomheid en concrete inzet zijn ook voor ons van grote en onschatbare waarde bij onze ijver voor de Kerk ter plaatse in Zuidoost Drenthe, anno nu. Wij mogen dankbaar zijn voor het geleefde geloof in onze parochies. De onophoudelijke inzet en het onophoudelijke gebed van velen. Ook wij hebben een missie.

Frans Wielens diaken